

En gammal, en medel, en nyare tid,
Så delas historien om världen.
Desslikes historien om lärdomens strid
Engång här vid vetande härden.
Gymnasii häfder, om ryktet är sant,
Gå ända till Sidon och Tyrus,
Fastän man ej har sig just mycket bekant
Ifrån dess period före Cyrus.

Från klassiska tiden ännu finnes kvar
En liten, men seglifvad klunga;
Man misstänker smått att receptet den har
På konsten att städs förbli unga.
Den blickar med välvilja ned på den trupp
Som sysslar med tusende planer,
Men icke dess mindre förstår att se upp
Med vördnad till er veteraner!

Af medeltids männen en större kohort
Med kraft tager del uti striden
Men största procenten är dock af den sort
Som hör till den nyare tiden.
Vi räknades fordom väl knappast för folk
Men tempora mores sic mutant
Att, herrar gaunitier, utan allt smolk
Novitii nunc vos salutant.

Att nu vi oss enat det är som sig bör
Ty alla vi döpts här i tina
Vi ätit i vindsrum vår mat ur portör
Serverad af gumman Katrina.
Här hafva ju samma slags fröjder vi känt
Och sporrat i tur vår pegasus
Och äro nu samlade till ett konvent
Igen post tot varios casus.

Här ha våra blickar mot högställda mål
I ungdomlig hänryckning riktats
Den luft ha vi andats hvori Fänrik Stål
Och Salamis Kungar ha diktats.
Vi stått uppå borgen med furornas ring.
Der sagor ur högarna klinga,
På stenen vid Näse, som vänder sig kring
Hvargång den hör klockorna ringa.

Enhvar har med öfvermod här känt sig käck
Och utan att filosofera
Med fröjd varit med om de galnaste streck
En hjerna förmått producera.
Som Simson uti filisteernas stad
Vi bortburit portar från haken
Vi båtar och slädar placerat i rad,
För säkerhets skull, uppå taken.

Här hafva vi svettats med boken i hand
På vink af gudinnan Sofia.
Vi tagit i tysthet en tår upp tand
I »bolag» och uti det fria.
Vi slagits i gränder, i brinkar, på torg,
Vi uppfört de vildaste farser,
Och sedan — de växla ju glädje och sorg —
Vi krupit beskedligt i carcer.

Och här i en oskyldig liten kurtis
Vi haft lärospånen de första.
I dansen, på kälken, på skara, på is,
Vi skurit oss lagrar de största.
Och här ha vi funnit att mörker och sorg
Förjagas af tonernas under
Då marscherna ljödo kring gator och torg
I qvällarnas skymmande stunder.

Så hell dig du gamla du vördade stad
Med doft utaf lärdom och heder
Med knaggliga gator, med sjöbodars rad,
Med enkla och trofasta seder!
Och hell dig du säte för rätt och för sannt
Der engång vi skutan ha lastat
På hvilken vi sedan ha seglat galant
Om vindarna också ha kastat.

Och hell er I alle, som varmhjertadt här
Sått kunskap i generationer
Till fromma för allas vår moder så kär,
Så gamle som ock epigoner!
Att höja på glaset och tacka för sist
Ett gammalt och hederligt bruk är,
Kamrater, vi dertill ha orsak förvisst,
I botten för våra »peruker!»

